

Arrest

nr. 143 575 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van:

- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt;
- de beslissing van voormelde gemachtigde van 18 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13);
- de beslissing van voormelde gemachtigde van 18 december 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*);

alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 13 januari 2000 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Deze aanvraag wordt op 5 april 2000 afgesloten met de kennisgeving van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf, onder een bijlage 26bis, voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 5 dagen, genomen door het Bestuur op 3 april 2000.

Hij dient op 13 januari 2000 een eerste aanvraag in tot regularisatie, op grond van artikel 2, 4° van de regularisatiewet van 22 december 1999.

De minister van Binnenlandse Zaken beslist op 26 april 2002 voormelde regularisatieaanvraag niet toe te kennen.

Op 26 april 2002 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 23 mei 2003 dient verzoeker een eerste verzoek in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 9 november 2004 dient hij een tweede verzoek tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2005 wordt de aanvraag van 9 november 2004 zonder voorwerp verklaard, bij toepassing van artikel 16, § 1 van de wet van 22 december 1999.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die bij arrest met nummer 159.077 van 23 mei 2006 dit beroep verwerpt.

Op 2 januari 2007 dient verzoeker een derde verzoek in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

Deze regularisatieaanvraag wordt op 6 februari 2008 zonder voorwerp verklaard, bij toepassing van artikel 16, § 1 van de wet van 22 december 1999. Verzoeker wordt eveneens op dezelfde dag bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 4 maart 2008 dient verzoeker een vierde verzoek in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 november 2008 verklaart het Bestuur deze regularisatieaanvraag onontvankelijk.

Op 5 december 2008 wordt verzoeker onder een bijlage 13 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 8 januari 2009 dient verzoeker een medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 maart 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, doch op 4 juli 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 1 oktober 2012 wordt verzoeker onder een bijlage 13 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juni 2011 dient verzoeker een derde medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, die op 17 augustus 2011 onontvankelijk verklaard wordt.

Op 2 september 2011 dient hij een vierde medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter in, die op 9 november 2011 onontvankelijk verklaard wordt.

Op 7 december 2011 dient hij een vijfde medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, die op 8 mei 2012 onontvankelijk verklaard wordt.

Op 4 oktober 2012 dient verzoeker een vijfde verzoek in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 november 2013 wordt deze regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard.

In het administratief dossier bevindt zich tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum. Deze beslissing werd niet ter kennis gebracht van verzoeker en uit de stukken van het dossier blijkt dat deze beslissing vervangen werd door een later inreisverbod, met name dat van 18 december 2014.

Op 24 oktober 2014 dient verzoeker een zesde aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 december 2014 wordt deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoeker neemt op 5 januari 2015 kennis van deze beslissing.

Het betreft de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor

*S., K., geboren op (...) te (...) (R.R.nr. ...)
bij onze diensten tevens gekend als K.S. geboren op (...) te (...)
Nationaliteit: India
Adres: (...)*

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 24.10.2014 en ingediend op 27.10.2014 (datumstempel van Hasselt op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 03.11.2014, waarvoor een attest van inontvangstname (bijlage 3) werd afgeleverd op 07.11.2014,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de duur van zijn naar eigen zeggen ononderbroken verblijf in het Rijk, zijn kennis van de Nederlandse taal en de aanwervingsbelofte, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 13.01.2000 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 05.04.2000 afgesloten met de kennisgeving van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf, bijlage 26 bis voorzien van een BGV met een termijn van 5 dagen, genomen door DVZ dd. 03.04.2000.

De betrokkene heeft daarbij blijk gegeven van een manifeste desinteresse voor de door hemzelf ingespannen asielpcedure daar hij heeft nagelaten om binnen de vereiste termijn gevolg te geven aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken en dit zonder opgave van een geldige reden. Deze houding van de betrokkene deed van bij aanvang ernstige twijfels rijzen aangaande zijn ingeroepen vrees voor vervolging in het land van herkomst. Desalniettemin houdt de verzoeker in voorliggend regularisatieverzoek zoveel jaren later vol dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid bij een terugkeer naar het herkomstland. Het is dan ook bijzonder bevreemdend vast te stellen dat het bij die ene asielpcedure is gebleven, terwijl hij daarentegen veelvoudig gebruik heeft gemaakt van andere procedures (o.a. gebaseerd op art. 9§3, art. 9 bis en art. 9 ter - zie verder).

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort - bijzonder laattijdig - "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van een oude asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle kansen gehad

heeft om de geëigende beroepsmogelijkheden uit te putten of om een nieuwe asielaanvraag in te dienen gedurende al die jaren dat hij inmiddels in België verblijft.

De bewering inzake zijn voorgehouden vrees blijft bovendien uiterst summier en vaag zodat op heden helemaal niet duidelijk is waarvoor de betrokkene dan wel zou vrezen. Hij stelt dat hij de nodige bewijsstukken kan bijbrengen, doch doet dit niet. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De duur van de asielprocedure - namelijk om en bij 2 maanden en 23 dagen - was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ondanks de zeer korte duur van de asielprocedure, verkoos de verzoeker om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft hij sindsdien op volstrekt illegale wijze in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Door het opstarten van tal van regularisatieprocedures, heeft hij gepoogd om zijn verblijf in het Rijk te rekken, evenwel zonder gunstig resultaat. Bij de behandeling van huidig verzoekschrift, werd zijn papieren dossier, dat zich in het archief bevindt, niet opgevraagd daar dit ons te ver zou leiden, zodat in de opsomming hieronder geen melding wordt gemaakt van nog oudere regularisatieverzoeken. Doch uit het elektronisch dossier blijkt voldoende dat de betrokkene overmatig gebruik heeft gemaakt van regularisatieprocedures, met name gebaseerd op:

- Art. 9§3 dd. dd. 10.11.2004 waarvoor dd. 02.05.2005 een beslissing zonder voorwerp werd genomen wegens art. 16 §1 van de Wet van 22.12.1999, aan hem betekend dd. 27.05.2005,
- Art. 9§3 dd. 02.01.2007 waarvoor dd. 06.02.2008 een zonder voorwerp werd genomen opnieuw wegens art. 16 §1 van de Wet van 22.12.1999, hem betekend dd. 27.02.2009
- Art. 9 bis dd. 04.03.2008 waarvoor dd. 25.11.2008 een onontvankelijke weigeringsbeslissing werd genomen met betekening dd. 05.12.2008,
- Art. 9 ter dd. 19.03.2009 waarvoor dd. 01.09.2010 een onontvankelijke weigeringsbeslissing werd genomen dat aan hem betekend werd,
- Art. 9 ter dd. 08.01.2009 waarvoor eerst een ontvankelijke beslissing werd genomen, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk een attest van immatriculatie, geldig van 20.05.2011 tot 20.10.2012, tot op 04.07.2012 een weigering ten gronde volgde met bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 01.10.2012,
- Art. 9 ter dd. 15.06.2011 waarvoor dd. 17.08.2011 een onontvankelijkheidsweigering werd genomen, hem betekend dd. 28.08.2011
- Art. 9 ter dd. 02.09.2011 waarvoor op 09.11.2011 een onontvankelijkheidsweigering werd genomen, hem betekend dd. 23.11.2011
- Art. 9 ter dd. 07.12.2011 waarvoor op 08.05.2012 een onontvankelijkheidsweigering werd genomen, hem betekend dd. 03.07.2012
- Art. 9 bis dd. 04.10.2012 waarvoor dd. 28.11.2013 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, dat op heden mogelijks nog niet betekend werd aan de betrokkene,
- huidig regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis.

Op geen enkel moment van zijn verblijf werd de verzoeker "gemachtigd tot verblijf." In tegendeel, hij werd meermaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij heeft kennis genomen. De duur van een regularisatieverzoek vormt geen criterium voor een regularisatie. Hij heeft zijn verblijf alhier enkel aan zichzelf te danken door het opstarten van veelvuldige procedures en doordat hij zich moedwillig genesteld heeft in de illegaliteit, ondanks de talrijke weigeringsbeslissingen die aan hem betekend werden, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Bijgevolg kan het integratieproces, in welke mate dan ook (in casu is sprake van Nederlandse taallessen en van een aanwervingsbelofte) niet in zijn voordeel worden weerhouden.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkene bouwt de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hem oplevert, gezien zijn jarenlange verblijf, terwijl hij het bedoelde voordeel bekomen heeft ingevolge een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Geheel en al terzijde wordt in deze context terloops opgemerkt dat de verzoeker blijkbaar het voorwerp werd van een proces-verbaal (P.V.nr. HA.55.L1.002733/2008) wegens illegaal verblijf naar aanleiding van een winkeldiefstal dd. 18.02.2008 en van een proces-verbaal (P.V.nr. LE.55.L7.001926/2011) naar aanleiding van zwartwerk bij een controle door de arbeidsinspectie in een fruitteeltbedrijf dd. 11.05.2011. Opgemerkt dient te worden dat illegaal verblijf strafbaar is.

Zijn aanwervingsbelofte vormt geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de afsluiting van zijn asielpprocedure niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeftes.

Geheel ten overvloede - enkel om aan te geven dat er steeds oog is voor art. 8 EVRM - wordt nog terloops opgemerkt dat de betrokkene voor zover bekend (zie zijn elektronisch dossier) geen gezinsleven heeft in België en dat er ook geen familieleden van hem alhier verblijven. Hij zou, opnieuw voor zover bekend, nog steeds gehuwd zijn in het herkomstland met K. K. (zie zijn paspoort afgeleverd te Brussel geldig van 16.02.2011 tot 15.02.2012). Hieruit zou kunnen afgeleid worden dat het centrum van zijn belangen zich in het herkomstland bevindt.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze, zoals zijn raadsheer stelt, inderdaad vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Voorts wordt een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Het is echter aan de verzoeker om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.”

Op 18 december 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing wordt eveneens op 5 januari 2015 ter kennis gebracht. Het betreft de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De heer,
Naam, voornaam: S., K.
geboortedatum: (..)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: India

*bij onze diensten tevens gekend als K. S. geboren op (...) te (...),
wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

binnen 0 dagen (= onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

De betrokkene werd het voorwerp van een aantal bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zo werd ondermeer op 25.11.2008 een bevel ter zijner attentie opgesteld, de bijlage 13 model B, opdat hij uiterlijk op 05.01.2009 het grondgebied zou verlaten. Deze beslissing werd hem betekend dd. 05.12.2008.

Ten aanzien van de betrokkene werd op 04.07.2012 nogmaals een bevel genomen, om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, dat aan hem betekend werd dd. 01.10.2012. Hij heeft echter moedwillig nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven.”

Op 18 december 2014 wordt aan de verzoeker eveneens een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Het betreft de derde bestreden beslissing die eveneens op 5 januari 2015 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“Aan de heer,

Naam, voornaam: S., K.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: India

bij onze diensten tevens gekend als K. S. geboren op (...) te (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied onmiddellijk (= 0 dagen) te verlaten van 18.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat: 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

De betrokkene werd meermaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, waaronder op 25.11.2008, de bijlage 13 model B, opdat hij uiterlijk op 05.01.2009 het grondgebied zou verlaten. Deze beslissing werd hem betekend dd. 05.12.2008. Ten aanzien van de betrokkene werd op 04.07.2012 nogmaals een bevel genomen, om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, dat aan hem betekend werd dd. 01.10.2012.

Er wordt aan de betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de

betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de drie bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, het inreisverbod en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij allen genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing; waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus en zijn inreisverbod. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing en het inreisverbod als derde bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

2.1.2. Verzoeker stelt dienaangaande in haar verzoekschrift het volgende:

“Ook wijst eisende partij erop dat de bestreden beslissing alle drie te samen kunnen worden aangevochten, gezien er samenhang is.

De drie beslissingen werden genomen op dezelfde dag, zijnde 18.12.2014.

De drie beslissingen werden ter kennis gebracht op dezelfde dag, zijnde 05.01.2015.

Bovendien verwijzen zowel het inreisverbod als het bevel om het grondgebied te verlaten naar de regularisatieaanvraag ingediend op 07.10.2014 om die beslissingen te motiveren.

De onontvankelijkheidsbeslissing die wordt aangevochten is de beslissing die werd genomen ingevolge de aanvraag van 07.10.2014.

De samenhang tussen de drie beslissing staat voldoende vast waardoor eisende partij van oordeel is dat de drie beslissingen aldus door middel van hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

Gezien de samenhang tussen de drie beslissingen worden dezelfde middelen en argumenten ingeroepen voor de drie beslissingen.

Immers, indien de onontvankelijkheidsbeslissing wordt vernietigd door Uw Raad, was het absoluut onredelijk van verwerende partij een beslissing te nemen zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, gezien de hangende regularisatieaanvraag.

De elementen die worden ingeroepen om de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond te verklaren, zijn dan vanzelfsprekend ook voldoende elementen waarom eisende partij het grondgebied niet kan verlaten, minstens had verwerende partij hieromtrent in die beslissingen concreet moeten motiveren.

Bovendien zou het absoluut onredelijk zijn van verwerende partij om in zulk geval een inreisverbod op te leggen, waardoor "in theorie" en volgens het standpunt van de verwerende partij, eisende partij geen ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9bis meer zou kunnen indienen.

Op deze wijze zou verwerende partij "à volonté" onontvankelijksredenen kunnen creëren.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat er voldoende samenhang is en dat de drie beslissingen door middel van dezelfde argumenten kunnen worden aangevochten.”

2.1.3. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat er voldoende samenhang is ook al is er een verschillende rechtsgrond. De appreciatie van de aangevoerde middelen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM, moet dezelfde zijn. Een eenduidige beoordeling is nodig bij deze drie beslissingen. De persoonlijke situatie is dezelfde, er moet bij de beoordeling van de middelen rekening worden gehouden met de grotere omkadering, anders (bij een afzonderlijke behandeling) bestaat het risico op afzonderlijke of tegenstrijdige beoordeling van de aangevoerde middelen waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er dient te worden aangenomen dat verzoeker *in casu* op voldoende wijze aantoonde dat er samenhang is tussen enerzijds de eerste en de tweede bestreden beslissing, en anderzijds tussen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De eerste exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.2.1. De verwerende partij werpt eveneens een exceptie op van onontvankelijkheid voor wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Daarenboven gaat het om een herhaald bevel en zijn er eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm. Hij werpt een schending op van artikel 8 EVRM en stelt dat hij ten gevolge van zijn lang verblijf in België er een zijn familiaal, sociaal en cultureel leven heeft opgebouwd. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich niet aantoonde familieleden in België te hebben en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, waardoor een schending van artikel 8 EVRM geenszins kan worden weerhouden.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering, gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

2.2.2. Ter zitting wijst de advocaat van verzoeker op de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen van internationale rechtsartikelen, nl. de artikelen 3 en 8 EVRM, waardoor er geen sprake kan zijn van de gebonden bevoegdheid.

2.2.3. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu voert verzoeker in het enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM (en niet van artikel 3 van het EVRM zoals ter zitting verkeerdelijk vermeld). Deze schending dient bijgevolg eerst te worden onderzocht.

2.2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker wat artikel 8 van het EVRM betreft het volgende aan:

“Schending van art. 8 EVRM

Eisende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van diens privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 EVRM. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).

Eisende partij kan enkel maar andermaal het boven aangehaalde herhalen en dus dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds geruime tijd in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in minstens één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn.

Het is dan ook absoluut onredelijk van verwerende partij om hieromtrent niets te motiveren in het kader van artikel 8 EVRM die ook het privé-leven beschermt.

Ook wat betreft het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt hieromtrent niets gemotiveerd.

Het kan toch niet ontkend worden dat eisende partij in het kader van een jarenlang verblijf zijn economische, sociale, culturele en privé aangelegenheden in België verder heeft opgebouwd.

Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij.

Zelfs het ononderbroken verblijf van eisende partij (minstens sinds 2008) wordt niet betwist door verwerende partij.

Gezien bovenstaande argumenten, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.”

2.2.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm. Hij werpt een schending op van artikel 8 EVRM en stelt dat hij ten gevolge van zijn lang verblijf in België er een zijn familiaal, sociaal en cultureel leven heeft opgebouwd. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich niet aantoont familieleden in België te hebben en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, waardoor een schending van artikel 8 EVRM geenszins kan worden weerhouden.”

2.2.4.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert verzoeker aan dat hij in België een privéleven heeft en dat hij gedurende een jarenlang verblijf zijn economische, sociale, culturele en privé aangelegenheden in België verder heeft opgebouwd

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele uitleg geeft over een familiaal leven in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin een familiaal leven van verzoeker in België. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er sprake is van een familieleven of gezinsleven in België.

Wat het privéleven van verzoeker betreft, wordt opgemerkt dat het in dit geval een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven is. Inzake een positieve verplichting voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven, dient teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- of gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt in het geheel geen hinderpalen aan die hem zou verhinderen om naar India terug te keren en aldaar zijn privéleven uit te bouwen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker nog steeds gehuwd is in het land van herkomst zodat hij nog wel degelijk banden heeft in het land van herkomst.

Daarnaast merkt de Raad op dat het overige betoog van verzoeker aangaande artikel 8 van het EVRM ontwikkeld werd met het idee dat er *in casu* toepassing dient gemaakt te worden van artikel 8.2 van het EVRM. Dit is echter niet het geval zoals eerder werd op gewezen. Het gaat hier om een situatie van eerste toegang in de zin van voormeld artikel 8.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 kan niet worden vastgesteld.

De tweede exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat luidt als volgt:

“(…)

EERSTE EN ENIGE MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bij gevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De buitengewone omstandigheid

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin eisende partij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De eisende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn jarenlang verblijf in België (reeds sinds 2008),*
- Zijn perfecte en voorbeeldige integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving,*
- Humanitaire redenen,...*

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

- 1. De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009*

In de beslissing wordt het volgende aangehaald:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag machtiging tot verblijf beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze, zoals zijn raadsheer stelt, inderdaad vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing

Verwerende partij neemt door deze alinea op te nemen in haar beslissing echter een tegenstrijdige houding aan.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had na het arrest immers verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state en dat nog een andere bevoegde staatssecretaris dit eveneens heeft onderschreven. Verwerende partij had dan ook geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop eisende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde, niet toe te passen gezien de verklaring van de bevoegde staatssecretarissen en de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden. Bovendien is eisende partij van oordeel dat door het standpunt dat de verwerende partij in de media inneemt en de beslissing die zij heeft genomen op 18.12.2014, het vertrouwensbeginsel en het

zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, door nu opeens zich ervan af te maken door te verwijzen naar de arresten van de Raad van State van 09.12.2009 en 05.10.2011.

De argumentatie kan dus niet worden weerhouden.

Bovendien stelt eisende partij vast dat verwerende partij niet alle argumenten hieromtrent heeft beantwoord en derhalve zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage in diens schrijven van 10.06.2014:

"Dat deze instructie door de Raad van State op 11 december 2009 werd vernietigd doch de vorige staatssecretaris voor Asiel en Migratie Wathelet zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen;

Dat ook huidig staatssecretaris De Block te kennen heeft gegeven dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet tot de regering eventueel ander beleid zou meedelen;

Dat uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer gebruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen en de regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de vernietigde instructie ook na 15 december 2009 kunnen worden ingediend (RW, 16.12.2010, nr. 53.240).

Eisende partij stelt vast dat verwerende partij heeft nagelaten om deze argumenten te beantwoorden.

Verwerende partij laat immers na om te antwoorden op het feit dat de vorige bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state en dat nog een andere staatssecretaris dit eveneens heeft onderschreven.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

2. Gezins - en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ... Hij woont reeds geruime tijd in België (sinds 2008) en heeft sinds die periode zijn leven opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in minstens één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

*

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds geruime tijd in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn. De arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die hij heeft bijgebracht bewijst dit.

Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds 2008, en dus minstens reeds 7 jaar, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Eisende partij heeft een ononderbroken verblijf gehad van minstens 7 jaar.

Het is dan ook absoluut onredelijk van verwerende partij om hieromtrent niets te motiveren in het kader van artikel 8 EVRM die ook het privé-leven beschermt.

Het kan toch niet ontkend worden dat eisende partij in het kader van een jarenlang verblijf zijn economische, sociale, culturele en privé aangelegenheden in België verder heeft opgebouwd.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn ggr» een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

3. Wat betreft zijn ononderbroken verblijf betreft

Verwerende partij betwist niet dat eisende partij reeds voldoende tijd in België verblijft, namelijk minstens 7 jaar (sinds 2008).

Verwerende partij twijfelt ook niet aan het ononderbroken verblijf sinds deze periode.

Verwerende partij betwist in deze paragraaf van de beslissing ook niet dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Het is dan ook absoluut onredelijk van verwerende partij om hieromtrent niets te motiveren en geen rekening te houden met dit langdurig verblijf.

4. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij betwist de ingeroepen argumenten niet.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij. Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen. De redenen die eisende partij heeft opgenomen in diens schrijven hebben betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase. Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen. Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen. De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken. De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd. Het middel in grond. (...)

3.1.2. In de nota repliceert de verweerder als volgt:

“Verzoeker haalt in het enige middel een kennelijk appreciatiefout aan, evenals een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids-, proportionaliteits- en vertrouwensbeginsel, en artikel 8 EVRM. Hij betoogt, verwijzend naar zijn jarenlang verblijf in het Rijk, zijn perfecte en voorbeeldige integratie in België en humanitaire redenen, dat er in zijn hoofde wel sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België verantwoorden. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een algemeen, theoretisch en vaag betoog voert omtrent de reden waarom hij de bestreden beslissing in strijd acht met de vermelde bepalingen en beginselen en hij gaat hierbij kennelijk voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Aangaande zijn langdurig verblijf en de banden die hij zou hebben met België wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker heeft zich, door het opstarten van veelvuldige regularisatieprocedures, moedwillig genesteld in illegaal verblijf. Hij werd een eerste maal op 3 april 2000 bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar verzoeker zelf verantwoordelijk is voor die situatie. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift te herhalen dat er in zijn hoofde wel sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden en verwijst andermaal naar het feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en hier zijn leven heeft opgebouwd. Het louter feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op onjuiste feitenvindingen of kennelijk onredelijk zou zijn. Hij toont evenmin aan in België een gezinsleven te hebben, conform artikel 8 EVRM, noch toont hij aan dat er andere familieleden van hem in het Rijk zouden verblijven. In zoverre hij verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Daar waar hij stelt dat verwerende partij bijkomende informatie diende te vragen, gaat hij voorbij aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet die vereist dat verzoeker aantoont zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die een aanvraag in België rechtvaardigen. De bewijslast rust derhalve op hem en hij diende in het kader van zijn aanvraag alle nuttige stukken over te maken. De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009- vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen" omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoeker in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat dat de toenmalige staatssecretaris De Block te kennen had gegeven dat de criteria van de (vernietigde) instructie nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldeed tot de regering eventueel een ander beleid zou meedelen.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asielbeleid, Migratie en Administratieve vereenvoudiging heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹ Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.3.3. *In casu* werd de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 27 oktober 2014 haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoeker zou als asielzoeker nog steeds vrezen voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, artikel 3 van het EVRM zou geschonden worden;
- verzoeker kan onmogelijk terugkeren omdat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie in het bijzonder aan de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009; hoewel deze instructie vernietigd is, zou ze in de praktijk nog steeds toegepast worden volgens de mededeling van de vorige en huidige staatssecretaris;
- verzoeker verblijft al minimum vijf jaar ononderbroken in het Rijk, met name sinds 1998, thans reeds zestien jaar;
- verzoeker vroeg in 1999 en 2004 regularisatie van zijn verblijf aan;
- zijn banden met België zijn zeer hecht;

- verzoeker heeft Nederlandse taallessen gevolgd;
- verzoeker zou een belofte van aanwerving gekregen hebben;
- een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van verzoeker te bevestigen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.4. Verzoeker voert aan dat de bovenvermelde elementen van integratie alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

Over de integratie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De elementen van integratie, waaronder de duur van zijn naar eigen zeggen ononderbroken verblijf in het Rijk, zijn kennis van de Nederlandse taal en de aanwervingsbelofte, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

(...)Op geen enkel moment van zijn verblijf werd de verzoeker "gemachtigd tot verblijf." In tegendeel, hij werd meermaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij heeft kennis genomen. De duur van een regularisatieverzoek vormt geen criterium voor een regularisatie. Hij heeft zijn verblijf alhier enkel aan zichzelf te danken door het opstarten van veelvuldige procedures en doordat hij zich moedwillig genesteld heeft in de illegaliteit, ondanks de talrijke weigeringsbeslissingen die aan hem betekend werden, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Bijgevolg kan het integratieproces, in welke mate dan ook (in casu is sprake van Nederlandse taallessen en van een aanwervingsbelofte) niet in zijn voordeel worden weerhouden.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkene bouwt de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hem oplevert, gezien zijn jarenlange verblijf, terwijl hij het bedoelde voordeel bekomen heeft ingevolge een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

(...)Zijn aanwervingsbelofte vormt geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de afsluiting van zijn asielpprocedure niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeftes.

Geheel ten overvloede - enkel om aan te geven dat er steeds oog is voor art. 8 EVRM - wordt nog terloops opgemerkt dat de betrokkene voor zover bekend (zie zijn elektronisch dossier) geen gezinsleven heeft in België en dat er ook geen familieleden van hem alhier verblijven. Hij zou, opnieuw voor zover bekend, nog steeds gehuwd zijn in het herkomstland met K. K. (zie zijn paspoort afgeleverd te Brussel geldig van 16.02.2011 tot 15.02.2012). Hieruit zou kunnen afgeleid worden dat het centrum van zijn belangen zich in het herkomstland bevindt.”

3.1.3.5. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling van de elementen van integratie.

In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoeker betoogt dat de door hem aangevoerde elementen van integratie wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde

immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Ook mist zijn kritiek aangaande het gebrek aan motivering omtrent de duur van verzoekers verblijf feitelijke grondslag, nu een simpele lezing van de bestreden beslissing toelaat vast te stellen dat hierover werd gemotiveerd.

Waar verzoeker aangeeft dat de verweerder alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld en het geheel van de omstandigheden negeert en zo op kennelijk onredelijke wijze handelt, wijst de Raad er op dat ook deze kritiek feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk elk ingeroepen element van integratie en motiveert dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, en concludeert tevens dat alle ingeroepen elementen behoren tot de fase van de gegrondheid van de aanvraag en niet kunnen worden ingeroepen in de ontvankelijkheidsfase, zoals hierboven reeds op werd gewezen. Hiermee motiveert de verweerder eveneens waarom deze elementen niet kunnen worden ingeroepen in deze fase, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft in het verzoekschrift waar hij stelt dat voor beide fases dezelfde argumenten kunnen worden ingeroepen en de wet het onderscheid uit de bestreden beslissing niet maakt. Er dient te worden herhaald dat verzoeker voorbijgaat aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* betreft de eerste bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker zet overigens niet uiteen waarom de concreet aangehaalde elementen van integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid betreffen waardoor hij de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen indienen, zodat er niet kan worden vastgesteld dat de motivering van de eerste bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Verzoeker verduidelijkt derhalve niet waarom zijn integratie het hem bemoeilijkt om een aanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst.

3.1.3.6. Verder voert verzoeker aan dat de verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt door in de bestreden beslissing te vermelden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en niet langer van toepassing is, aangezien de staatssecretaris verklaard heeft de instructie nog steeds toe te passen. Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing hierover ook niet gemotiveerd hoewel deze tegenstrijdigheid in de aanvraag werd aangegeven. Verzoeker acht dan ook het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, alsook de materiële motiveringsplicht.

De Raad merkt vooreerst op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker ervan uit mocht gaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Deze aangehaalde beginselen brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals verzoeker beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de

gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoekende partij zich in haar aanvraag beroept, niet worden toegepast. Er wordt in de eerste bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar de arresten van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

Een schending van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht wordt met deze kritiek niet aangetoond.

3.1.3.7. Voorts voert verzoeker aan dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard pleegde, reeds geruime tijd in België woont en zijn leven hier heeft opgebouwd. Hij zou zich ook kunnen uitdrukken in minstens één van de landstalen. Daarnaast zou hij de mogelijkheid hebben gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid. Hij zou een ruime periode zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België hebben geleid. De hechten banden met België zouden vaststaan en kunnen door verweerder niet zomaar langs zich neer worden gelegd. Een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel zou voorhanden zijn.

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Waar verzoeker nog aangeeft dat de verweerder aanvullende informatie kon vragen, maar nagelaten heeft dit te doen en zo een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast voor het aantonen van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden op de aanvragen rust. Verzoeker moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan een schending van de materiële motiveringsplicht evenmin worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.3.8. Tot slot voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Vooreerst wordt verwezen naar wat gesteld wordt onder punt 2.2.4.3 van dit arrest.

In casu voert verzoeker aan dat hij sinds geruime tijd zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft en dus minstens al 7 jaar zodat zijn situatie dan ook onder artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele uitleg geeft over een familiaal leven in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin een familiaal leven van verzoeker in België. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er sprake is van een familieleven of gezinsleven in België.

Wat het privéleven van verzoeker betreft, wordt herhaald dat het in dit geval een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven is. Inzake een positieve verplichting voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven, dient teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- of gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt in het geheel geen hinderpalen aan die hem zou verhinderen om naar India terug te keren en aldaar zijn privéleven uit te bouwen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker nog steeds gehuwd is in het land van herkomst zodat hij nog wel degelijk banden heeft in het land van herkomst.

Daarnaast merkt de Raad op dat het overige betoog van verzoeker aangaande artikel 8 van het EVRM ontwikkeld werd met het idee dat er *in casu* toepassing dient gemaakt te worden van artikel 8.2 van het EVRM. Dit is echter niet het geval zoals eerder werd op gewezen. Het gaat hier om een situatie van eerste toegang in de zin van voormeld artikel 8.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de eerste bestreden beslissing.

Tevens wordt erop gewezen dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan evenmin worden vastgesteld wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Het middel is ongegrond.

3.2.1 Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, luidt als volgt:

"MIDDELEN TEGEN HET BEVEL EN HET INREISVERBOD

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod (zoals hierboven reeds aangehaald) een gevolg is van de negatieve beslissing van diens aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel en het inreisverbod dient vernietigd te worden (supra).

Dat de motieven opgesomd in dit bevel en het inreisverbod verwijzen naar de regularisatieaanvraag doch nergens motiveren aangaande de ingeroepen redenen in de regularisatieaanvraag die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van eisende partij.

Dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op dezelfde dag zijn genomen en op dezelfde dag werden ter kennis gebracht.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel en het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Dat de weigering van de regularisatieaanvraag dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering töt regularisatie.

Dat daarnaast eisende partij alle bovenstaande argumenten ook inroept tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen het inreisverbod."

3.2.2. In punt 2.2.1. van dit arrest werd reeds gesteld dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. Verzoeker stelt dat de motieven opgesomd in het inreisverbod verwijzen naar de regularisatieaanvraag, maar echter nergens motiveren over de ingeroepen redenen in de regularisatieaanvraag. Hiermee zou de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schenden. Hij verwijst tevens naar twee arresten van de Raad van 13 maart 2012 met nrs. 77 128 en 77 130.

De Raad wijst er vooreerst op dat de derde bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Deze beslissing motiveert daarnaast dat de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt aangezien er nog geen stappen ondernomen werden door verzoeker om het grondgebied te verlaten en hij zeer vaak regularisatieprocedures op basis van verschillende wetsartikelen heeft opgestart zonder gunstig gevolg, waarna hij zich moedwillig genesteld heeft in illegaal verblijf. Hierop somt de derde bestreden beslissing de ingediende regularisatieaanvragen op.

Verweerder dient bij het nemen van de derde bestreden beslissing, naast deze motieven eigen aan een inreisverbod, niet ook nog eens te verwijzen naar de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de regularisatieaanvraag. Deze elementen werden reeds beoordeeld in een andere beslissing, met name de eerste bestreden beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker toont met deze kritiek niet aan dat de derde bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen en weerlegt op generlei wijze de concrete motieven die ter staving van de derde bestreden beslissing werden geformuleerd.

Verder wijst de Raad er nog op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zich gelijkaardige omstandigheden als deze in de arresten waar hij naar verwijst, bevindt. Deze arresten handelen overigens over een weigering van een gezinsherenigingsaanvraag (bijlage 20), d.i. één *instrumentum* dat twee beslissingen bevat, met name de weigeringsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoeker is niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET